(१३) अथ प्राशित्रावदाने मन्त्रमाह। "अज्यायो यवमात्रात्। आव्याधात्कृत्यतामिदं। मारूरयाम यज्ञस्य। शुद्धं खिष्टमिदं हविः" इति। पुरा कदाचिद्रुद्रो यज्ञस्य साधनस्य पुरोडाशस्य कञ्चिदंशमविध्यत्। तथा च ब्राह्मणमाम्नायते, "देवा वै यज्ञाद्रुद्रमन्तरायन् स यज्ञमविध्यदिति"। तस्मात् 'आव्याधात्' विद्धप्रदेशात्, 'इदं' हविः, 'कृत्यतां' छिद्यतां, कियद्धविः 'यवमात्रादज्यायः' यवपरिमितमेव न तु ततोधिकं, वयं 'यज्ञस्य' पुरोडाशरूपस्य, शरीरं, 'मारूरयाम' रोपणं विमोहनमुपद्रवः तद्युक्तं न करवाम, यवमात्रादधिकावदाने ह्युपद्रवः स्यात्। तथा चान्यत्राम्नातं, "यज्ज्यायोवद्येद्रोपयेत्तद्यज्ञस्येति"। 'इदं' तु यवमात्रं 'हविः,' देवैः छिन्नत्वात् 'शुद्धं'। तथा चाम्नायते, तस्याविद्धं निरकृन्तन्यवेनसम्मितं तस्माद्यवमात्रमवद्येदिति। किञ्चेदं हविः 'खिष्टं' शोभनयागहेतुः। तदप्याम्नातं, खिष्टं वैन इदं भविष्यतीति॥

(१४) अथ इडावदाने मन्त्रमाह। "मनुना दृष्टां घृतपदीं। मित्रावरुणसमीरितां। दक्षिणार्द्धादसम्भिन्दन्। अवद्याम्येकतो मुखाम्"॥६॥इति। 'दक्षिणार्द्धात्' पुरोडाशस्य दक्षिणाभागात्, 'असम्भिन्दन्' इतरावदानैरसंमिश्रयन्, अहमिडामुद्दिश्य 'अवद्यामि' पुरोडाशांशमवखण्डयामि। कीदृशीमिडां,'मनुना', प्रथमं 'दृष्टां', तथा घृतं पादात् निष्पीडितं यस्याः सा 'घृतपदी' तादृशीं मित्रावरुणाभ्यां सम्यक् प्रेरिता 'मित्रावरुणसमीरिता' तां तत्र च मन्त्रान्तरगतानां मानवी घृतपदी मै-